

N.K. JEMISIN

CELE O SUTĂ DE MII DE REGATE

Traducere din limba engleză
de Radu Haulică

PALADIN

Cuprins

1. Bunicul.....	5
2. Celălalt Văzduh.....	17
3. Întunericul.....	29
4. Magicianul.....	40
5. Haos	56
6. Alianțe.....	62
7. Iubire	80
8. Vărul	89
9. Amintiri	107
10. Familie	116
11. Mama	133
12. Judecată	151
13. Răscumpărare	161
14. Moartea umblătoare	179
15. Ură	189
16. Sar-enna-nem.....	200
17. Alinare	220
18. Temnița	240

1. Bunicul

Nu mai sunt cea de odinioară. Ei mi-au făcut asta, m-au sfâșiat și mi-au smuls inima. Nici nu mai știu cine sunt.

Trebuie să încerc să-mi amintesc.

***

Poporul meu spune povești despre noaptea în care m-am născut. Se spune că mama și-a încrucișat picioarele în timpul travaliului și a luptat cu toată puterea ei să nu mă aducă pe lume. M-am născut totuși. Nu te poți împotrivi firii. Dar nu mă miră deloc faptul că ea a încercat.

***

Mama era moștenitoarea clanului Arameri. La un bal organizat pentru mica nobilime – genul de eveniment care se organizează o dată la zece ani, ca o favoare nesinceră, pentru a le crește stima de sine – tatăl meu a îndrăznit să-i ceară mamei un dans, iar ea a binevoit să i-l ofere. M-am întrebat deseori ce a spus și a făcut în acea seară ca s-o determine să se îndrăgostească de el atât de deplin, încât să renunțe în cele din urmă la poziția ei pentru a fi împreună. Este ca în marile povești de dragoste, nu-i așa? Foarte romantic. În povești, un asemenea cuplu trăiește fericit până la adânci bătrâneți. Poveștile nu spun însă ce se întâmplă când cea mai puternică familie din lume este ofensată de căsătoria lor.

Dar mă îndepărtez de subiect. Cine sunt eu totuși?
A, da.

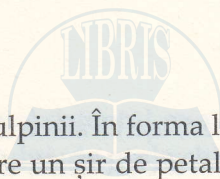
Numele meu este Yeine. Conform tradiției poporului meu, sunt Yeine dau she Kinneth tai wer Somem kanna Darre, ceea ce înseamnă că sunt fiica lui Kinneth și că fac parte din tribul Somem al poporului darrez. Triburile nu înseamnă mai nimic în zilele noastre, dar, în vremea dinaintea Războiului Zeilor, erau importante.

Am nouăsprezece ani. Sunt, sau mai bine spus eram, căpetenia poporului meu, numită *ennu*. Conform tradiției dinastiei Arameri, din rasa amn, sunt baroneasa Yeine Darr.

La o lună după moartea mamei, am primit o scrisoare de la bunicul meu, Dekarta Arameri, care mă invita să vizitez reședința familiei. Pentru că o invitație de la un Arameri nu se poate refuza, am pornit la drum. Am călătorit aproape trei luni de pe continentul Nordului Îndepărtat până în Senm, traversând Marea Căinței. În ciuda relativei sărăcii a Darrului, am călătorit în lux tot drumul, mai întâi cu palanchinul, apoi cu o corabie, și, în cele din urmă, cu diligența. Dar nu pentru că ar fi fost alegerea mea. Consiliul Războinicilor din Darr, care spera din toată inima că am putea reuși să intrăm din nou în grațiile dinastiei Arameri, a considerat această extravaganță necesară. Se știe că amnii respectă bogăția ostentativă.

După lunga călătorie, am ajuns la destinație în toiul solstițiului de iarnă. Când vizitiul a oprit diligența pe un deal din afara orașului, chipurile pentru a adăpa caii, dar mai degrabă pentru că era localnic și-i plăcea să-i lase pe străini cu gura căscată, am zărit pentru întâia oară inima Celor O Sută de Mii de Regate.

Există un trandafir, vestit în Nordul Îndepărtat (aceasta nu este o abatere de la subiect), numit trandafirul-de-altar. Nu numai că petalele i se deschid într-o radiere de alb perlat, dar de obicei îi crește o altă floare, incompletă, la baza

tulpinii. În forma lui cea mai prețuită, trandafirul-de-altar are un șir de petale supradimensionate care împodobesc pământul. Cele două flori înfloresc în tandem, capul purtător de semințe și fusta de petale, splendoare atât deasupra, cât și dedesubt.

Acesta era orașul numit Văzduh. La nivelul solului, întinzându-se pe un munte, sau pe un deal mai mare, orașul era un cerc de ziduri înalte, toate de un alb strălucitor, conform decretului Arameri. Deasupra orașului, mai mic, dar mai scânteietor, perla tuturor construcțiilor, ascuns ocazional de nori goniți de vânt, se afla palatul – numit de asemenea Văzduh și poate meritându-și mai mult numele. Știam că exista o coloană extrem de subțire care susținea masiva construcție, dar de la distanța aceea îmi era imposibil să o văd. Palatul plutea deasupra orașului, legat spiritual de oraș, ambele atât de nepământene în frumusețe, încât mi-a stat inima în loc privindu-le.

Trandafirul-de-altar este neprețuit pentru că e o raritate a naturii. Cele mai faimoase specii sunt puternic încrucișate între ele. Totul a început cu o mutație pe care un iscusit crescător de plante a considerat-o valoroasă. Mirosul florii principale, plăcut pentru noi, este de fapt dezgustător pentru insecte, așa că trandafirii trebuie polenizați manual. Floarea secundară este responsabilă cu extragerea substanțelor nutritive esențiale pentru fertilitatea plantei. Semințele sunt rare. La fiecare sămânță care ajunge să crească și să devină un trandafir-de-altar perfect, alte zece semințe se transformă în plante care trebuie distruse din cauza hidoșeniei lor.

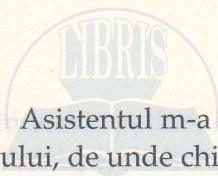
***

La porțile Văzduhului (ale palatului, de data asta) am fost întoarsă din drum, dar nu din motivele la care mă așteptam. Mi s-a spus că bunicul nu era în palat. Lăsase însă instrucțiuni în eventualitatea sosirii mele.

Văzduhul este căminul familiei Arameri, așa că afacerile nu se discută niciodată acolo. Asta pentru că, oficial, nu ei conduc lumea. Consortiul Nobililor o face, cu asistența binevoitoare a Ordinului lui Itempas. Consortiul se întrunește în Salon, o clădire grandioasă, imensă – cu pereți albi, desigur – care se găsește între o sumedenie de alte clădiri administrative de la baza palatului. E foarte impresionant și ar fi încă și mai și, dacă nu s-ar afla chiar în umbra elegantă a Văzduhului.

Am intrat și le-am spus funcționarilor Consortiului cine sunt. Au fost foarte surprinși să mă vadă, dar s-au arătat foarte politicoși. Unul dintre ei – un asistent nou angajat, din câte am înțeles – a fost rugat să mă escorteze până în încăperea principală, unde întrunirea zilei se afla în plină desfășurare.

Făcând parte din mica nobilime, fusesem dintotdeauna binevenită să asist la adunările Consortiului, dar nu mi se păruse niciodată că ar fi avut vreun sens. Pe lângă cheltuiala și lunile de călătorie necesare pentru a participa, Darrul era pur și simplu prea mic, prea sărac și neînsemnat pentru a avea vreo influență, chiar și fără abdicarea mamei mele care să contribuie la defăimarea întregului nostru popor. Cea mai mare parte din Nordul Îndepărtat este considerată înapoiată. Doar cele mai mari națiuni sunt suficient de prestigioase sau dețin destulă avere pentru a-și face vocile auzite printre semenii noștri nobili. Așa că nu am fost deloc surprinsă să aflu că locul meu rezervat din incinta Consortiului – într-o zonă întunecată, după o coloană – era deja ocupat de un delegat suplimentar al unuia dintre popoarele de pe continentul Senm. Bâlbâindu-se jenat, asistentul mi-a spus că ar fi fost groaznic de nepolitic din partea mea să-l ridic pe acest om, care era în vârstă și avea probleme la genunchi. Poate că aș putea să stau în picioare? Din moment ce tocmai petrecusem multe ore înghesuită într-o diligență, am fost mai mult decât bucuroasă să accept.

Asistentul m-a condus spre marginea camerei Consorțiului, de unde chiar aveam o priveliște bună asupra celor ce se întâmplau. Camera Consorțiului era împodobită magnific, cu marmură albă și lemn negru, somptuos, care probabil provenea din pădurile Darrului, din vremurile bune. Nobilii, vreo trei sute în total, stăteau pe scaune confortabile și de-a lungul lojilor de la etaj. Asistenți, paji și scribi stăteau pe margine la fel ca mine, gata să aducă documente sau să îndeplinească ordine, după nevoie. În capătul încăperii, supraveghetorul Consorțiului stătea pe un podium minuțios lucrat, indicând spre membrii adunării când aceștia manifestau dorința de a lua cuvântul. Se părea că avea loc o dispută referitoare la drepturile asupra apei pe undeva printr-un deșert; erau implicate cinci țări. Niciunul dintre participanții la conversație nu a vorbit când nu era rândul lui. Nimeni nu și-a pierdut cumpătul. Nu au existat niciun fel de comentarii răutăcioase sau insulte voalate. Totul s-a desfășurat foarte ordonat și politicos, în ciuda dimensiunii adunării și a faptului că majoritatea celor prezenți erau obișnuiți să vorbească după bunul-plac printre oamenii lor.

Acest comportament exemplar se datora în mare parte monumentului aflat pe un soclu, în spatele podiumului supraveghetorului: o statuie în mărime naturală a Tatălui Văzduhului, într-una dintre ipostazele Lui cele mai cunoscute, Invocarea Rațiunii Muritorilor. E greu să vorbești neîntrebat, cât timp privirea aceea aspră e ațintită asupra ta. Dar mi se părea că și mai represivă era privirea aspră a omului care stătea lângă statuie, într-o lojă. Nu-l puteam vedea prea bine de unde mă aflam, dar era un bărbat în vârstă, îmbrăcat somptuos și flancat de un altul mai tânăr, blond, de o femeie cu părul închis la culoare și de câțiva servitori.

Nu era greu să ghicești identitatea bărbatului, cu toate că nu purta coroană, gărzile nu erau vizibile și nimeni din anturajul lui nu spusese nimic în timpul adunării.

— Bună, bunicule, am murmurat mai mult pentru mine și i-am zâmbit din celălalt capăt al încăperii, deși știam că nu avea cum să mă vadă.

Pajii și scribii mi-au aruncat priviri piezișe tot restul după-amiezii.

***

Am îngenuncheat în fața bunicului, cu capul plecat, auzind chicote de râs în jurul meu.

Nu, stai.

***

Au fost odată trei zei.

Doar trei, adică. Acum sunt zeci, poate sute. S-au înmulțit ca iepurii. Dar odată erau doar trei, cei mai puternici și mai impunători dintre toți: zeul zilei, zeul nopții și zeița amurgului și a zorilor. Sau lumină, întuneric și umbrele dintre ele. Sau ordine, haos și echilibru. Nimic din toate acestea nu mai contează, pentru că unul dintre ei a murit, altul este ca și mort, iar ultimul rămas e singurul important.

Clanul Arameri își capătă puterea de la acest ultim zeu, numit Tatăl Văzduhului, Strălucitorul Itempas. Strămoșii familiei Arameri erau preoții Lui cei mai devotați. I-a recompensat dăruindu-le o armă atât de puternică, încât nicio armată nu-i putea sta în cale. Și ei au folosit această armă – arme, mai degrabă – pentru a deveni stăpânii lumii.

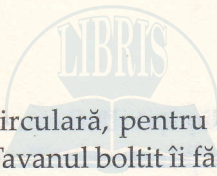
Acum e mai bine. Așadar.

***

Am îngenuncheat în fața bunicului, cu capul plecat, punându-mi cuțitul pe podea.

Ne aflam în Văzduh, mutați aici după întrunirea Consorțiului, prin magia Porții Verticale. Imediat după sosită am fost convocată în sala de audiențe a bunicului, care semăna cu o sală a tronului. Încăperea era aproape

circulară, pentru că cercurile sunt sacre pentru Itempas. Tavanul boltit îi făcea pe curteni să pară mai înalți – în mod inutil, din moment ce amnii sunt oricum un popor înalt, comparativ cu al meu. Înalți și palizi și întotdeauna semeți, semănând mai degrabă cu niște statui ale unor oameni decât cu oameni din carne și oase.

— Prea Înalt Stăpân Arameri, am început. Sunt onorată să mă aflu în prezența ta!

Auzisem chicoteli când am intrat în încăpere. Acum s-au auzit din nou, înăbușite de mâini, de batiste și evantaie. Îmi aminteau de stoluri de păsări, cuibărindu-se în coroanele copacilor din pădure.

În fața mea se afla Dekarta Arameri, regele neîncoronat al lumii. Era foarte bătrân, poate cel mai bătrân om pe care-l văzusem vreodată. Dar având în vedere că amnii trăiesc de obicei mai mult decât poporul meu, nu e de mirare că mi se părea așa vârstnic. Părul lui rar albise complet, iar trupul îi era într-atât de sfrijit și încovoiat, încât jilțul înalt, de piatră, pe care stătea – nu i se spunea niciodată „tron“ – părea să-l înghită cu totul.

— Neпоată, a glăsuț, și chicotele au amuțit.

Liniștea era atât de apăsătoare, încât mi se părea că o puteam atinge. Era conducătorul clanului Arameri, și cuvântul lui era lege. Nimeni nu se așteptase să mă recunoască drept rudă, cu atât mai puțin eu.

— Ridică-te! mi-a spus. Lasă-mă să te văd mai bine!

Așa că m-am ridicat, recuperându-mi și cuțitul, din moment ce nu mi-l luase nimeni. Liniștea s-a prelungit.

Nu am o înfățișare prea interesantă. Lucrurile ar fi stat altfel dacă aș fi moștenit trăsăturile celor două neamuri din care provin într-o combinație mai fericită – înălțimea amnilor și voluptatea darrezilor, de exemplu, sau păr des și drept darrez, cu pigmentul palid al amnilor. Am ochi de amn: de un verde-palid, mai degrabă inexpresivi decât frumoși. În rest, sunt scundă și ștearsă, cu pielea cafenie ca